İSYAN

mı istiyorsun?

CrimethInc. Ex-Workers' Collecktive

Evet öyle -icabında silahlı bir ayaklanmaya katılmayı gerektirse bile her türlü tahakküm ve hiyerarşiden topyekün bir kopuşu istiyoruz. Bu mümkün olana dek, yeteneklerimizi geliştirmek, yoldaş bulmak ve ezenlerimizle kendi aramızdaki uçurumu vurgulamak için tekerrür eden çatışmalara girmekle yetineceğiz.

Peki, bu karşılaşmaları nasıl yaratacağız? Onların bizi düşmanlarımızdan daha da güçlendirmesini nasıl sağlayacağız? Bu yolda bizi bekleyen gizli tuzaklar neler? Ve çabalarımızı etkili kılmak için başka neler yapmalıyız?

Bir kaç yıl içerisinde, Amerika'daki anarşist çevrelerde isyan ve sosyal çatışma temalarına öncelik veren küçük bir akım görünürlük elde etti. Herhangi bir ideolojik çevre gibi, uzaktan bakıldığından çok daha farklı. Bazı anlatımları, çatışmayı reformlar elde etmenin araçları olarak değil, sadece kendi için vurgular; diğerleri isyanı statik örgütlerin dışında ezilenlerin iktidarını inşa etmenin araçları olarak planlar. Ortak konu başlıkları, formel kurumların eleştirisi ve kendi merkezi temaları olarak saldırıya odaklanmaktır.

Kendi hedeflerini elde etmek için kullandıkları bu stratejiler ne kadar etkili? Bu soruya cevap vermek için, boşlukta sadece isyancı teoriyi çalışamayız; ABD bağlamı içerisinde bununla bağlantılı aktivitelere bakmalıyız. Pratikte, nerede stratejik düşünmekten vazgeçip nerede duygusal ve psikolojik alışkanlıklarımızı devreye sokacağımızı söylemek her zaman kolay değildir; demek ki her ikisi de birbiriyle ilişkilidir. Burada tartışacaklarımızın çoğu isyancıların ne söylediklerinden ziyade ne yaptıkları meselesinden fazlası değildir.

Bu konu bize özgüdür çünkü, bizler bu sıfatı kullansak da kullanmasak da bir çeşit isyancıyız. On yılı aşkın bir süredir, bireysel inisiyatife, enformel ağlara ve geçici örgütlenmeye dayalı çatışmacı bir mücadeleye odaklanıyoruz. Hırsızlık ve vandalizmden başlayıp sokak dövüşü ve gizli doğrudan eylem üzerinde çalışarak, bu yaklaşımın avantajlarını ve dezavantajlarını kendi kabuğumuzda öğrendik. Kalbe en yakın olan en eleştirel olandır: başarılı olduğunu görmek için can atan ve potansiyel hatalarla çok ilgilidir.

Bir bakıma, bu çok eski bir düşünme yöntemidir -muhtemelen taraftarlarının anladıklarından daha eskidir. Paris Komününün örgütsel biçimleri üzerine Marx ve Bakunin arasındaki tartışmalardan soy ağacının köklerinin izi sürülebilir. Bazı isyancılar kendi geleneklerini 19. yüzyıl süikastçilerinin eylem propagandasında veya Junes Bonnot ve onun banka soyguncusu arkadaşlarıyla bağlantılı illegalizmde görebilirler. Bugünkü isyancı teorinin köklerini ise Errico Malatesta ve Luigi Galleani'den başlayarak Alfredo Bonanno, Jean Weir ve 1960'lar ve 70'lerin sosyal mücadelelerinden ders çıkaranlardan bulabiliriz.

Aynı zamanda, isyancı fikirlerin son dalgası, çoğu anarşist topluluktaki yüksek iş hacmi oranının, onları aynı dersleri defalarca almaya mahkum eden, Amerika'da yeni bir fenomen gibi bir şeydir. Yeni nesil bunun için sertçe suçlanır -hatta gerekirse, eski nesil iletişim kurmayı reddetmekle ve mücadeleyi bırakmakla suçlanacaktır. Deneyimli anarşistler, özellikle genç yoldaşlarının coşkuları hakkında kibirli ve düşman değil ihtiyatlı olmalıdır. On yıl önce, bizler de yeni enerjisi ve karışık fikirleri huysuz

emeklileri kışkırtmış olan sonradan görmelerdik; onların bazı eleştirilerinden bir şeyler öğrenebilirdik, istemez sağolsunlar, ancak kibirleri bizim duyarlılığımıza ve onların marjinalleşmelerine katkı sağladı. Bu dinamiğin karşı tarafındaki rolleri şimdi kabul etsek, aynı kalıpları paylaşmak için ardımızdan yürüyenleri mahkum edebilirdik.

O ruhla, bir ayrılma noktası olarak isyanın avantajlarıyla başlayalım.

Ayaklanmadan başlamak...

Saldırı mücadelede temsilin, pasifleşmenin, fedanın, uyum sağlamanın ve uzlaşmanın reddidir. Analiz ve tartışma nasıl eyleyeceğimizi açıklığa kavuşturmada bir role sahip olsa da, isyana yol açacak şey propaganda değil, eylemek ve eylemeyi öğrenmektir . Beklemek sadece beklemeyi öğretir; eyleyerek eylemeyi öğreniriz.
İsyankar Anarşi: Saldırıyı Örgütlemek," Do or Die Dergisi Sayı 10

Açıkça anarşist olanlar da dahil bir çok örgütlenme ve hareket, altyapı hazır olur olmaz iktidarlara meydan okumayı vaaz verir; ama dünya her zaman değişir, ve sadece arazinin değiştiğini keşfetmek için zemin hazırlanabilir. Biraz daha hazırlanmaya gerekesinim duyulması meselesi olsa dahi, beklemeye bir kez alışıldığında, beklemeye devam etmek her zaman kolaydır. Yaşamdaki her ciddi şey ve ebeveynlik gibi devrim de asla yeterli derecede hazırlanılamayacak bir şeydir.

Çoğu kez, bu hazırlık daha fazla sosyal yardım ve eğitim ihtiyacı açısından düşünülmüştür. Bir çatışma çıkana dek, çizgiler çekilene dek, konuşacak bir şey yoktur. Çoğu insan teorik tartışmalardan uzak kalma eğilimindedir, ancak bir şey cereyan ettiğinde, menfaatler yüksek olduğunda ve karşıt taraflar arasında somut farklılıklar görebildiklerinde, bir tutum belirleyeceklerdir. Bu çatlakları zorlayarak, diğer herkese başka bağlılıkları oluşturma fırsatı verirken, kendi renklerini belli eden, otoriter ve kapitalist bağlılıklarını gizleyenler zorlanabilir.

Bazen hedefe saldırmak için onun ötesi amaçlanabilir. Muhtemelen pasifize edilmiş ABD'de, bazıları tüm uzlaşmaları kınamalı ve oy birliği ile seçmeye kafa yormayı reddetmelidir. Görünürde olan konsensüs ve sosyal barışı bozan çatışmalar, adaletsizliği görünür kılar ve de başkalarının hissettiği öfkeyi meşrulaştırır. Evrensel teslimiyetin sis bulutları dağıldığında, dövüşmeyi ümit edenler nihayetinde birbirlerini bulacaklardır -ve kavgaya hazır olmak bağlılık için yanlızca ideolojik mutabakattan daha esaslı bir temele oturmaktadır.

Acil eylemlerin biçimi uzun dönemli amaçlarla örtüşmeli. Teorik detaylar daha fazlasına neden olacaktır. Reformları kazanmaya odaklanmak reformist mantığın gelişmesine katkıda bulunma eğilimindedir. Şayet tahakkümün tüm biçimlerini yok etmek istiyorsanız, onunla en iyisi başından itibaren yüzleşmektir.

... ve Direnişi Yaymak

"O nedenle İsyankar anarşizm, hiçbir ordu veya polis gücünün bu gibi genelleşmiş otonom faaliyetlerin dolaşımını kontrol edemesin diye, yönetilen bir ayaklanmayı değil, eylemin dolaşımını ve yayılmasını koyar... Sistemin en çok korktuğu şey bu sabotaj eylemleri ve onların sosyal olarak yayılmasıdır."
ibid.

İsyancı düşüncenin hemen hemen tüm türleri, isyanın yayılmasının önemine vurgu yapar. Bu isyancı çabaları değerlendirirken göz önünde bulundurduğumuz en önemli standartlardan birisidir.

Hem erteleme hem de eylem daha fazlasına yol açma eğilimindeyse, o zaman kendi kendine eylemek diğerlerine bir çağrı olarak genişler. Bu, başkalarının kolaylıkla özenebileceği ve yaygınlaştıracağı umuduyla eylemler gerçekleştirmenin tartışmasıdır.

Her neyse, mesele şu. Baze şüphesiz, anarşistler başkalarının kolaylıkla imrenebileceği eylemler gerçekleştirebilirler, ama kimse imrenmez. Daha fazla eyleme esin kaynağı olabilecek bir eylem olanağı sağlayacak diğer faktörler neler?

Zaman Olgunlaşmamış Olsa Bile

"Bizler isyancı anarşistleriz... çünkü zaman olgunlaşmamış olsa bile beklemektense, eyleme geçmeye karar vermişiz."
Alfredo Bonanno, İsyankar Proje

Çoğu isyancı arasında uygun nesnel koşulları beklemektense, acilen saldırıya geçilmesi gerektiği bir inanç meselesidir. Yukarıda tanımlanan bir nevi ertelemeye karşı bir savunu olarak, bu mükemmel derecede anlaşılırdır; her kararı işletmek için ahlaki bir görev veya bir aksiyon olarak, bunun amaca zarar verebilme tehlikesi mevcuttur.

İsyancı teori buna izin verir, ancak pratikte isyancılar her zaman en akıllı tercihleri yapmazlar. Bu somut hedefleri olan bir isyancılıkla, bir fıtrat meselesi olan isyancılık arasında ayrım yapmanın zor olabileceği durumlardan birisidir. Sonuçlarını düşünmeden baskıya karşı anında tepki vermek güzeldir ve bu muhtemelen duyarsızlaşan bir dünyada birinin insanlığını yeniden kazanması için bir yol olabilir—ancak bu her zaman stratejik değildir.

Bu, birilerini stratejik olarak tavır takınmakdan alıkoymaz. Hristiyan ahlak yasası fikri üzerine kurulmuş bir toplumda büyümüş olan insanlar, çoğu kez kendi tercihlerinin evrensel olarak geçerli buyruklar olduğunu iddia ederler. Ahlakı reddettiğini iddia eden insanların ne kadar eleştirel oldukları hayret vericidir!

Peki, isyancılık bir din midir yoksa bir strateji mi? Şayet bir dinse, talimatları zamansız ve kayıtsız şartsız geçerlidir: kategorik zorunluluk. Diğer taraftan, spesifik koşullar altında gelişmiş bir stratejiyse eğer, bu koşulların bizimkilerden nasıl farklı olduğu ve buna göre onu nasıl uydurabilecğeimiz hakkında iyice düşünmemiz gerekir.

Bonanno ilk olarak 1970'lerde analizini formüle ettiğinde, İtalya tüm sosyal düzeni tehdit etmiş olan büyük bir değişimin ortasındaydı; otoriter ve anti-otoriter akımlar birbirine karışmış ve hükümete karşı mücadele sürecinde rekabet içerisine girmişlerdi. Devam eden çatışmaların özgürlük ve otonomiye ön ayak olacağını savunan örgütsel strateji önerilerinin pek fazla olmadığı tetikleyici çatışmalar için herhangi bir tartışma başlatmamıştı. 'Silahlı Neşe' gibi metinleri okuyan çağımızın ABD'li anarşistleri kişisel temelde taktikleri yükseltmek için bir meydan okuma olarak yorumlayarak, bunu her zaman anlayamıyorlar.

Elbette ki, rekabete ve sömüreye dayalı bir toplumda, her zaman çatışmalar mevcuttur, bununla birlikte bunlar pek göze çarpmaz. Birinin yeni olanlara zemin hazırlaması gerekmez; insanların durduğu yerden savaşması yeterdir. Maalesef, isyancı hayal gücü çoğu zaman saldırının en iyi bilinen modelleriyle kısıtlanmaktadır. Hafta boyunca işine veya okuluna giden ancak, -gündelik yaşamın dışındaki şeyleri yok etmek için gönüllü olarak suç işleme riski alırken, bu yaşamın bünyesindeki herhangi bir çatlak yaratmaktan çekinerek -haftasonları banka camları kıran bir isyancıyı hayal edin. Böyle bir yaşam biçimi akla uygun gelebilseydi, bu "eyleme ne zaman ve nasıl geçmek" konusunda yine de dikkatli davranmak zorunda olduğumuzun kabulü olurdu. Bunun akla uygun olup olmadığı konusunda hemfikir değiliz ancak, bu bahsi geçen isyancının derhal kendi iş yerindeki camları kırmasının daha iyi olacağı anlamına gelmez.

Şayet "koşullar olgunlaşmamış olsa bile eyleme geçmek" yakınınızdaki ağır bir nesneyi alıp yakınınızdaki üniformalı kişiye saldırmak anlamına gelmez, peki ne anlama gelir? Hangi tip eylemlerin en faydalı olacağına nasıl karar veririz?

1 Mayıs'ta, bir kaç düzine maskeli külhanbeyi San Francisco'nun merkezinde bulunan gelir düzeyi yüksek insanların gittiği bir alışveriş bölgesi boyunca camları kırarak ve havai fişek patlatarak etrafı yakıp yıkmıştı. Ardından Indymedia'da isimsiz bir açıklamanın bir kısmı şöyleydi:

"De Beers, Prada, Coach, Tumi, Wells Fargo, Longchamp, Macy's, Armani, Crate and Barrel, Montblanc, Urban Outfitters ve Guess mağazalarının hepsi her türden sıkıcı götlerden gelen siyasi boklardan dolayı hedef alınmıştır ancak, öncelikle hepsini sikeyim. Sömürü, istisnasız olarak ekonomik etkinliğin bir normudur. Dertlerden oluşan uzun listemizi ve dayanışmayı açığa vurma gereksinimi duymuyoruz."

Seattle'daki DTÖ protestolarındaki kara bloku takiben ACME kolektifinin yayınladığı bildiriden bu yana bir çok şey değişti. 1999'da, şirket iktidarına dövizlerle veya kiralık banka kasalarıyla değil manivelayla karşı koymanın daha anlamlı olduğunu görmüş olan yeni bir neslin politikalarını etkileyen ACME bildirisi geniş ölçüde okundu ve tartışıldı. Bir 10 sene sonra, siyah giyimli anarşistler gittikçe artan gözetime ve baskıya karşın, hala camları kırmanın yollarını buluyorlar -ancak bildiri, şayet eylemin kendisinden değilse, sadece taktiği anlayan ve onaylayanlara yönelik yazılmış görünüyor.

Alt-kültüre Karşı

"Özellikle kaçınılması gereken kültürel ve aktivist çevrelerdir...
Tüm çevreler karşı devrimcidir çünkü onlar sadece
kendi kasvetli rahatlarını korumakla ilgilenirler."
Yaklaşan İsyan

Tarihsel olarak, isyancı anarşizm statik örgütsel yapıların reddi üzerinde yoğunlaşır. Bu, son günlerde uzun zamandır anarşist örgütlerin çok da yaygın veya güçlü olmadığı ABD'de kültürel faktörlere karşı bir tepki olarak daha da netleşiyor. Bazı isyancılar, umutsuz bir şekilde pasif ve benzeşen anarşist altkültürler olarak gördükleriyle bir ayrışma olarak kendi pozisyonlarını kavramsallaştırırlar—allah ne verdiyse sokak dövüşünün hiç bitmediği kendi içinde bir son olarak bisiklete felan binerler. Bazıları bunu, altkültürün radikal bir potansiyeli olabileceği gibi mutlak bir fikri reddederek öteye taşırlar.

Altkültürü reddetmek ne demek? Kültür, dil gibi insan türü arasında her yerde hazır ve nazırdır; ona itiraz edebilirsiniz, hatta onu yok edebilirsiniz, ancak süreç içinde yeni bir kültürü yaratırsınız. Genelde, bu reddediş John Zerzan'ın vaat ettiği gibi dilin olmadığı bir primitivist ütopyaya benzer kültürden, kendiliğinden kurutulabileceğimiz gibi mistik bir doktrinden değil, önceki anarşist jenerasyonların altkültürel kimliklerine bir tepkiden kaynaklanır. Rolling Thunder'ın 8. sayısında incelendiği gibi, bugünün genç anarşistleri reşit olana kadar, kendi seleflerinin babası olan 'punk' çevresine tutucu unsurlar hakim olmaktadır. Bu durumda karşı karşıya olarak, tek bir altkültürü reddetmek yeterli değildir - neden altkültürün kendisini reddetmiyoruz?

Genç isyancılar buna ilk defa kalkışmadılar: bu benzer retoriği "Gündüzleri Savaş, Geceleri Aşk (Days of War, Nights of Love)" gibi kitaplarda bulabilirsiniz. Bir fikir, bir çok destekçi kazanmadan önce, belirli bir sosyal bağlam içerisinde cisimleşmemiş olduğu gibi kendisinin altkültürünü aştığını açıklaması kolaydır. Bir kez taraftar bulduğunda, bununla birlikte olaylar daha da karmaşık olacaktır. Tüm olasılıklarda, destekçiler altkültürel referans noktalarını paylaşacaktır -fikri başka nasıl karşılarlardı?- ve bunda başarısız olarak, düşünceyi pratiğe geçirmeye kalkışması esnasında ortak referans noktalarını yaratmakla yükümlüdürler. Kültür tamamen referans noktalarıyla alakalıdır ve ne kadar belirsizse o kadar "altkültüreldir" -bu bağlamda ideolojik isyancılık, 'vegan straightedge' çevresinden önemli ölçüde daha çok altkültüreldir.

Güncel isyanlar, elbette teorilerin yapamadığı biçimlerde altkültürel sınırları aşabilir; aynı şekilde, çok kültürlü mekanlar, ayaklanmalar için bereketli bir zemin yaratabilirler. Direnişin demografik olanın yegane sahası olmadığını göstererek, mücadele içerisindeki farklı topluluklar arasında ilişkiler oluşturmak üzerine çok şey söylenebilir. Çoğu isyancı çevrelerin homojenliği için olmasa da, bu eleştiriyi farklı bir yeni altkültürün reklamını yapmanın başka bir biçiminden ziyade, çok kültürlü mekanlara dair bir tartışma olarak okumak da mümkündür. Kültürel belirleyicilerin serbest alanı gibi bir şey yoktur-kültürel kısıtlamalardan özgür kalma çabaları tüm bunların dışında olunduğu iddiasından ziyade, çok kültürlü bağlamlarla birleşerek başlamak zorundadır.

Belki de, Geceleri Aşk'ın yazarları gibi, bazı insanlar bir yerden yeni bir şeyler alma hakkına sahip olduklarını düşündüklerinden, kültürün kendisine muazzam bir karşıtlığı savunuyorlar. Ancak neticede, ne zaman yeni bir şey giderek altkültürel olarak tanımlanmaya başlasın, onlar bunu onaylayan bir eleştiriye ihtiyaç duyacaklardır -yoksa, kendi selefleri gibi karantinaya alınma ve etkisizleştirilmelerinden sorumludurlar. Kültürü bütün olarak önemsemeyeceklerini düşünenler, bebeği banyo suyuyla çıkarmaya çalışmaktadırlar- bu bebekken özellikle zor bir proje.

Kültür konusundaki bu ihtilaf, isyancılarla uzun erimli kurumların inşaa edilmesi gerektiğine inanan anarşistler arasındaki daha eski bir tartışmaya paralel gider. Sonraki tartışma şu ki, isyancıların kurumlar eleştirisi, formal yapıların kaçınılmaz olarak hiyerarşik olduğu üzerine kurulmuş, buna karşın bu analiz enformel ağlarda gelişen gizli hiyerarşilerle mücadele edebilmek için isyancıları silahsız bırakmıştır. Birbiriyle çatışan ideolojik çevrelerdeki birbirini kötüleyen otoriter eğilimler ve kültürel kayıtsızlık, bunların kendilerini kurban ettiklerine dair herhangi bir kanıt yoktur.

O halde, tüm alt kültürler "sadece kendi iflah olmaz rahatlarını korumakla mı ilgilenirler?" Muhtemelen, bu sadece kendi rahat "çevrelerini" muhafaza etmekle ilgilenen sosyal çevreler ve anlambilim meselesidir. Altkültürün ayaklanmaları teşvik etmekte pozitif bir etkisi var mıdır?

Soruya eylemin nasıl çoğaltılacağı sorusuyla karşılık verelim. Yukarıda da işaret edildiği gibi, bir şeyleri "herkes yapabilir"e indirgersek, bu kendi başına direnişin yayılması için yeterli değildir. Bu yaklaşımın öncülü şu ki, benzer hayal kırıklıklarını paylaşan insanların, eylemleri görerek içlerinde dışa vurulan stratejiyi anlayacakları ve bunun tek başına onları eyleme yönelteceğidir. Ancak eylemlerin görünür olacağı ve kültürel çizgiler içerisinde stratejinin makul olacağı sorgulanmadan kabul edilir; bu ayrıca arzunun hem kültür hem de sınıf tarafından belirlendiği yolları da dikkate almaz.

Bir yüzyıldan daha fazla bir süre önce, devlet başkanlarını ve çarları öldüren bir çok suikastçı, bu eylemlerin ezilenlerin ayaklanmaları için esin kaynağı olduğuna tutkuyla inanmışlardı. Gizli "silahlı mücadele" grupları da bazen aynı mantığı kullanmışlardır. Bu gruplara yönelik yaygın isyancı eleştiri de, eylemlerinin aşırı uzmanlaşmış olmasıdır; ancak bu kolaylıkla tekrarlanabilir taktiklerin çoğu zaman neden rağbet görmekte başarısız olduğunu açıklamamaktadır. Silahlı gruplara yönelik başka bir eleştiri de, kendilerini diğerlerinden o kadar ayırmışlardır ki, enerjinin ve fikirlerin akışı durmaktadır; bu fazlasıyla anlaşılabilirdir. Molotof kokteyli yapmak için benzinin olmazsa olmaz olduğu gibi, isyankar arzuların ve değerlerin dolaşımının -esasen kültürel bir fenomen- isyanın yaygınlaşması için olmazsa olmaz olduğu da tartışılabilir.

FIND EACH OTHER

Örneğin, geçen bir kaç yıl içerisinde, Kuzey Amerikalı anarşistler ATM'lere, banka camlarına ve diğer hedeflere gizli saldırılar gerçekleştirmiştir; bu şu anda isyancı etkinliğin en çok bilinen şablonlarından birisidir. Bu gibi gece yarısı saldırılarının, gerçekleştirildikleri bir çok şehirde bulunan anarşist altkültürün dışarısına geniş ölçüde yayılacak gibi görünmüyor, ancak bunlar diğer anarşist topluluklarda taklitçi eylemlerin artmasına neden olmuştur. Bu ortak bir kültürel bağlamın öneminin göstergesidir -ortak değerler, referans noktaları ve iletişim için buluşma yerleri. İçtenlikle eylemek bulaşıcıdır, ancak eylemlerimiz her zaman topluluklarımız tarafından gayretlendirilmiş değerler tarafından harekete geçirilmiş ve bildiğimiz örnekleri biçimlendirmiştir.

İnsanlar büyük ihtimalle böyle yaptıklarında ihtiyaçlarının karşılanabileceği ayaklanmalara katılacak gibi görünüyorlar. Ancak ihtiyaçların kendisi sosyal olarak üretilirler: misal, 10 yıl öncesine kadar kimse arkadaşlarıyla iletişim kurmak için cep telefonu kullanmıyordu ve sayısız yerli topluluk, yaşam biçimleri yok edilene kadar her türden kolaylığa karşı direnişe geçmişti. Radikaller kadar duyarlı mevcut iktidar yapısı, ister bireysel rekabet yoluyla olsun ister kurumsal reformlar yoluyla olsun, genelde kendi ürettiği ihtiyaçları karşılamak için fırsatlar sunar. Gerçek bir karşı kültür, insan onuru arzusu gibi kapitalizm ve demokrasinin temin edemeyeceği ihtiyaçları besler.

Direnişi yaygınlaştırma çabaları bunu göz önünde bulundurmak zorundadır. Geçtiğimiz yarım yüzyılda, denizaşırı isyancılar çoğunlukla alt kültürler içerisinde tanımlanmışlardır -örneğin, 1980'ler ve 90'lardaki İtalyan isyancı çevresi otonom sosyal merkezlerin oluşturduğu bir ağa dayanmıştır. Bazı ABD'li isyancılar, uzun erimli altyapısal projelerin ve karşı kültürel çevrelerin eleştirisinde, onlara esin kaynağı olan denizaşırı ayaklanmaların arkasındaki bağlamın farkında olmadıkları konusunda kendilerini ele vermişlerdir.

Kültürü, direnişi harekete geçirmek için bir mevki olarak başımızdan savmamız gerektiği gibi abartılı bir görüşe inat, bizler bir direniş kültürünün -bir çok kültürel altyapıdan gelen insanın hiyerarşiye tüm biçimleriyle saldırmak için ortak referans noktalarını geliştirebileceği bir alanın – inşaası, projesini dengeliyoruz.

Anarşist Kimliğe Karşı

Altkültürü reddetmenin bir başka biçimi de 'bir kimlik olarak Anarşizm'in reddidir. Bu ise akla bir başka eski soruyu getirir: bilhassa anarşistlerden oluşan bir örgütlenmeye mi gitmeliyiz yoksa başka girişimlerin anarşi üretme ihtimali daha mı fazla?

Zaten bizler gibi düşünenlerle, kapalı bir çevre oluşturarak kuşatılmışlığa karşı direnmek üzerine söylenebilecek çok şey var. Mesela bir molekülü düşünün; başka moleküllerle elektronlarını paylaşarak onlara bağlanıyor. Eğer elektronlarını kaybediyorsa ya yeni bağlantılar oluşturuyordur ya da parçala-

nıyordur. Öte yandan, eğer bu elektronlar durağan bir şekilde bağlarını koruyorlarsa, etraflarındaki diğer moleküllere sunacak yeni dinamikler üretmeleri pek de mümkün değildir. Buna benzer bir biçimde, 'anarşistliği zaten aşikâr olan' çevrelere katılımlarını azaltıp farklı ilişkilere de kendilerini açan anarşistler bazen dönüşüm dalgalarının katalizörü olabilmekteyken, sıkı ideologların eşliğinde kendilerini soyutlayan anarşistler de durağan ve öngörülebilir hale gelirler.

İdeolojik değil de, sosyal bir alanda (örneğin kuir gençliği olarak, mahalle olarak, yahut bir şeyler kırmak isteyen işçiler olarak) örgütlenmenin de bir hayli zor olduğu ortadır. Bu tarz ortaklaşmalarda (koalisyonlarda) yer alan herkes, amaçların ve değerlerin farklılığı karşısında bir şeyler başarabilmenin ne kadar zor olduğunu bilir. Merkezi bir karar mekanizmasının olmadığı durumlarda bile geçerlidir bu önerme (yoldaş farz edilen kişilerin sokak çatışması sırasında çöp kutularını nasıl tekrardan kaldırıma geri çektikleri örneğini hatırlayın). Belki de en iyisi sosyal ve ideolojik alanların kesiştiği yerde örgütlenmektir: mesela bir mücadeleyle aynı ortamda büyüyen bir çete üyesi, antikapitalist direnişi keşfedecek ve diğer çetecilere de bu mücadeleyle tanışmanın yolunu açacaktır. Otoriteyle çatışmanın ön saflarında yer alanlar çoğu zaman, kendilerini anarşist olarak tanımlayanlar değillerdir, keza "politik konumlarını özenle ifade eden anarşistler" sabotaj tarzı direnişten de çatışmadan da uzak dururlar. İnsanların politik bir saf seçmelerinde her türden sebebin payı vardır ve seçilen bu safların isimleri ile kendilerini ortaya koyma biçimleri çoğu zaman birbiriyle örtüşmez. Bu olgu, aynı zamanda ideolojik pozisyonun önemi hakkındaki isyancı septisizmi de destekler; öte yandan şu anlama da gelmektedir: kendisine isyancı diyenlerin kendi vaazlarını uygulama ihtimalleri başka herhangi birinin bunu uygulama ihtimaliden yüksek değildir. Anarşist olarak nitelenen bir hareketin, her zaman aktif direniş içerisinde yer almamasına karşın, kendine anarşist demeyen bir hareketin anarşist durum ve ilişkiler üretmeye daha yatkın olacağı da söylenemez. Eğer, baskının bütün biçimlerine karşıysanız, bunu ta en başından belirtmeniz en iyisi olacaktır ki, otoriterler gelip de tüm çabanızı gasp etmesinler.

Sadece İsyan Değil, Anarşist İsyan

"Silahlı mücadele her projenin hizmetine sunulabilecek bir stratejidir."
At Daggers Drawn"

Politik çatışmanın çok ender olduğu Birleşik Devletler'de, otoriteyle yaşanan çatışmaların doğal olarak anti-otoriter olacağını varsaymak oldukça cezbedici. İsyancı web siteleri ve dergiler pek çok değişik bağlamdaki görseli benimsemiş durumdalar; mesela bazıları toplum karşıtı suçları, toplumsal savaşın bir tezahürü olarak karşılamaktalar; ama bu suçların destekçilerini güdüleyen nedenlerden bihaberler.

Her ayaklanma ve sokak şiddeti illa ki anarşist olmak zorunda değildir. Ezenlere direnmek övgüyü hak eder ama pek çok direniş de aslında başka otoriter güçlerin yararına yapılmaktadır. Dünyanın geri

kalanında da durum hiç farklı değildir; buralarda da faşistlerden, paramiliter güçlerden, çetelerden, uyuşturucu kartellerinden, mafyalardan ve otoriter devrimci hareketlerden gelen illegal şiddet, tahakkümün olmazsa olmaz bir parçasıdır. Teşne otoriterlerin, egemen otoriteye başkaldırmasının nedeni çoğunlukla toplumsal çalkantıları sönümlemektir. Her isyan haddi zatında özgürleştirici değildir; keza Kristal Gece de (Kristallnacht) bir isyandı.

Katılımcıları en saf niyetlere bile sahip olsa, bir isyan sayısız yöne sürüklenebilir: 1917'deki isyandan sonra Rusların başlarına geleni hatırlayın, ya da 1978-79'daki isyandan sonra İranlılara olanları.

Bu yüzden anarşistler sadece çatışmanın ateşleyicisi olarak kalmamalıdırlar; aynı zamanda, iktidarın merkezsizleştirilmesi ve yatay olarak dağıtılmasına katkı sunmalıdırlar. Bu bakımdan, militan çatışmanın basit detaylarını (Kara maskeleri, molotof kokteylleri ve benzerlerini) yüceltmek alakasız ve önemsizdir; ve hatta bilfiil dikkat dağıtıcıdır. İnisiyatifin isyancılar arasındaki akışı, kararların alınma biçimleri, yeteneklerin nasıl paylaşıldığı, yoldaşların kendi aralarında kurdukları bağlar, tüm bunlar çok daha önemlidir. Aynı şekilde, bir toplumsal ayaklanmanın, gerici güçlerin iktidarını sağlamlaştırmaya değil de, uzun vadeli devrimci ivmeye nasıl katkıda bulunabileceğine dair stratejiler geliştirilmelidir.

Aktivizme Karşı

Aktivizme karşı çok şey söylendi: toplumsal değişimi uzmanlara ait bir alan olarak çerçeveleyen özel bir rol olduğu; kurulu iktidar ile diyaloğa dayandığı; sıradanlığı teşvik ettiği ve değişimin kapsamını sınırlandırdığı gibi. Bunun çoğunluğu yalnızca semantiktir -bu suçlamaları hak etmeyen bir çok insan kendini aktivist olarak görüyor. Söylenenlerin bir kısmı bu sınıfa karşı yansıtılan kinden ibarettir: sağ kanatın her zaman itham etmekte kullandığı gibi bunlar, başkalarının işine karışarak etrafta takılmaya vakti olanlar, bireysel kurtuluşa dair problemleri çözmekten ziyade "dünyayı değiştirenler" ve kaynaklara özel erişimleri olanlardır.

Bu öfkeli söz selinde gerçeğin özünü ayrıştırmak kolay değil, ama kesin olan bir şey var: aktivizm onu güçlendiren hiyerarşiyi açıkça zorlamamaktadır. Reformist çabalar baskıya karşı kazanım sağlayabilir, ama eninde sonunda devlete kamunun gözünde meşruluğunu sürdürmesi için yardım eder -sadece ona sorunları düzeltme şansı vererek değil, aynı zamanda anlamlı değişimler yaratacak gerekli gücün otoritelerin elinde olduğu fikrini de pekiştirmektedir. İnsanların dilekçe vermek ve bürokrasi dışında, kendi kapasitelerinin farkına varmalarını sağlayacak mücadeleler daha kalıcıdır. Yenilikçi aktivizm ayrıca iç hiyerarşiler inşa etme eğilimindedir: sanki şans eseriymiş gibi, en iyi delegeler ve medya iletişimini sağlayanlar genellikle iyi görünümlü ve uzlaştırıcı tona sahip üniversite eğitimli 'beyaz' insanlar olarak ortaya çıkar. Tabi ki, belli isyancı pratikler farklı kriterlere göre de kolayca hiyerarşiler inşa edebilirler.

Çatışmayı Sürdürmek

Katılımcıların pratik ihtiyaçlarını karşılamadığı sürece, düzene başkaldırı yalnızca pahalı bir hobidir: ağır cezaları ve daha dar destek tabanı olan aktivizmdir.

Aktivizme dair yakın incelememizden çıkarabileceğimiz başka bir ders de aşırı yüklenmemenin önemidir. Bazı aktivistler tükettiklerinden daha fazla enerji ve kaynak üretirler; diğerleri ürettiklerinden fazlasına mal olurlar. Birçok aktivist proje sonunda başarısız olur çünkü yatırım yapılan kaynakları telafi edemezler: kişi gerekli araçları bir yerden elde etmeden yorucu bir girişimi süresiz olarak devam ettiremez. Tabi ki, bu kaynakların çok farklı formları olabilir: bir 'Tutsaklara Kitap' grubu çok fazla saat emek harcayabilir, ama bunu sağladığı sosyal bağlantılar faydalı olduğu sürece sürdürülebilir; isyanlara katılmak için ülke içinde seyahatler yapmak benzin ve kefalet parası açısından pahalı olabilir, ama bu yeteri kadar heyecanlı ve güçlendirici ise, katılımcılar bir şekilde parayı ortaya koyacaklardır. Diğer taraftan, eğer her gösteri sonrasında mahkeme masrafları için bir milyon dolar toplamak gerekiyorsa bu, her bir gösteri paralı yeni müttefikler kazandırtmadığı sürece, onun engelleyici bir durum oluşturduğunu gösterir.

Ürettiğinden daha fazla kaynak harcayan aktiviteler zorunlu olarak kötü değildir, ama onlara katılmak istiyorsanız ona göre stratejik davranmalısınız. İronik bir şekilde, aktivizme karşı isyancıların düşmanlığına rağmen, çatışma üzerine odaklanan stratejiler, genellikle en azından bu bağlamda geleneksel aktivist organizasyonlar kadar masraflıdır. Kimi Amerika'lı isyancılar, çatışma lehine, amaca yönelik mücadeleleri sonlandırana kadar, kendilerini çok fazla tüketiyorlar. Sembolik çarpışmalar daha somut amaçlar için savaşma kapasitesini artırmaya yardımcı olabilir, ama eğer bunun bedeli toplumsal tabanı dışarı atmaksa, olamaz. Geniş bir toplumsal hareketi ateşlemedikçe -veya en azından camın arkasında vandalların ilerideki mahkeme masraflarını karşılayacak yeterli mala erişimi sağlamadıkça, cam kırmanın başarı şansı yoktur.

Çatışmanın en sürdürülebilir formları ilerideki mücadelelerde kullanılabilecek kaynakları ele geçirmektir. Bunun klasik örneklerinden biri, işgal edilen binaların gelecek toplumsal mücadeleler için aşama sağlayacak bir alan olarak kullanıldığı, otuz yıl önceki Avrupa işgal evi hareketidir. Bu yaklaşım, hem kendi kendini baltalayan yenilikçi aktivizm, hem de kendi kendine zarar veren isyancı dogmanın yerini alır. Katılımcıların pratik ihtiyaçlarını karşılamadığı sürece, düzene başkaldırı yalnızca pahalı bir hobidir: ağır cezaları ve daha dar destek tabanı olan aktivizmdir. Farklı dönemlerdeki isyancılar bunu fark ettiler ve kolayca camlarını kırmaktan ziyade bankaları soydular.

İntikamın kendisi bir ihtiyaçtır, ama tek ihtiyaç değil. Yeterince zorlukla yüzleşmiş güçlükle geçinen insanlara gereksiz vandalizm, gündelik yaşamlarıyla ilgisi olmayan aktivizmden daha cazip gelmeyecektir; diğer taraftan, kendilerini sürdürmelerini sağlayan taktikler onlar için daha çekici olabilir. "Alt-kültür" olarak gördükleri yaşamtarzı-odaklı anarşistlerden usanmış olan isyancıların aslında onlardan çok şey öğrenmesi gerekir. Yaşamtarzı- odaklı anarşistler ahlaki veya ideolojik zorunluluklar yüzünden değil, kendilerini sürdürebildikleri için bu kendilerine has anarşist komünlerde kalmaya devam ederler. İsyanın yayılması için, onlar da aynısını yapmalıdır.

Baskıdan Fayda Çıkarmak

ABD'de, militan mücadele dünya tarihindeki en güçlü devletle kapışmak anlamına geliyor. Bu durum, sonucunda ortaya çıkabilecek, -ve bir şekilde kendi avantajımıza dönebilecek– baskı, hukuki destek ve hapis cezasını hesaba katan bir strateji talep eder. Böyle bir stratejinin yokluğu belki de bugünkü isyancı projelerdeki en önemli yapısal eksikliktir. Baskı konusu ile, alışılagelmiş güvenlik kültürü, sınırlı tutuklu desteği, seyrek dayanışma eylemleri ve umuda dayalı düşünmenin ötesine geçecek şekilde çok yakından ilgilenmeliyiz. "Yakalanma!" bir plan değil, bir istektir.

Bunu kabul etmek utanç verici ama 1980ler ve 90lar boyunca ABD'de şiddetsiz sivil itaatsizlik eylemleri yapan aktivistler bu anlamda çok öndeydiler; tutuklanmalarını, mahkeme davalarını ve hapis cezalarını stratejik hamleler olarak kampanyalarına entegre ediyorlardı. Yaklaşımları imtiyaza dayanıyordu ve mağduriyeti yüceltiyordu, ama belki kendi mücadelemizdeki baskı ve sürmekte olan tutuklu desteklerinden en iyi şekilde faydalanmak için hala onlardan birşeyler öğrenebiliriz.

2008 Cumhuriyetçi Ulusal Komitesi'ne karşı eylemler düzenlemekten komplo suçlamasına hedef olan anarşistlerle ilgili, yakın zamandaki RNC 8 davası bir başlangıç noktası sunabilir. Sanıklar davalarını hükümetin meşruiyetini ortadan kaldırmak için kullandılar ve diğer topluluklardan müttefikler kazandılar; son zamanlarda, onlara karşı yapılan terörizm suçlamalarının hemen kalkması ve bu davanın genel olarak bir utanç olarak kabul edilmesiyle savcıları savunmaya çekmiş gibi görünüyorlar. Eğer büyük ölçüde görünür organizatörler değil de basit anonim vandallar olsalardı, bu mümkün olmazdı.

Gölgeler mi güvenli, spot lambalar mı?

"Sürüyü toplayan liderler yok, bizim adımıza gücü bizi üzerimizde uygulayan hiyerarşik örgütlenmeler yok, soruşturmalara kanıt olacak üye listeleri yok, ilan edilecek manifestolar yok, gücü elinde bulunduran elitlerle bizi buluşturacak ve bizleri onları katacak temsilciler

yok. Halkın onayına sunmak yok, sembolik çizgiler yok, gazeteciler tarafından kasten tersten okunacak ve değersizleştirilecek basın açıklamaları yok. Entellektüellerin kendi özel mülkleri olarak gaspedebilecekleri platformlar veya programlar yok, ahmak ve sekter bir bağlılık vaadinde bulunan bayraklar veya pankartlar yok."

İsyankar Anarşi: Saldırıyı Örgütlemek

Üyelik yok, açıklama yok, halka açık bir yüz yok. Bu, devletin düşmanlarını belirleyebilmesini zorlaştırabilir, ancak görünmezliğin ve izolasyonun yoldaşların birbirlerini bulmalarını ve birlikte harekete geçmelerini de zorlaştırırmış gibi görünüyor.

Baskı yapılarının bugünkü atmosferinde, isyancı yaklaşım güvenlik meselesiyle çevrelenmiştir: her yerde köstebeğin olduğu bir zamanda, şiddetlenen direnişin yasal yan etkileriyle birlikte, görünür bir şekilde örgütlenmek çok tehlikelidir. Bununla birlikte, daha az görünürlüğün, kuvvetle muhtemel anarşistleri daha güvenli veya daha etkili yapacağı kesin olmaktan uzaktır.

Eski hataları düzeltme çabasında, insanların yeni hatalar gerçekleştirdiği çoğu zaman olan şeydir; problematik stratejileri terk ederek, ilk aşamada seleflerinin ne gibi ilerlemelere öncülük ettiklerini benimseyerek, zor olan yolu öğrenirler. Bu nedenledir ki, 10 sene öncesinde halkın önüne çıkan anarşistler, şimdi gölgelere dönmek hakkında fanteziler kuruyorlar.

Hükümet, anarşistlerin-bağlantısız bireylerin dahil olacağı sadece bir kaç imkanı geride bırakarak kendi özel çevrelerine ve kliklerine çekilmelerinden başka bir şey istemez. Daha militan taktikler geliştiren küçük sayıda radikalin geniş bir sosyal zeminde bağlantıları kaybetmesi, otoriteler için bir avantajdır; bu, bir yandan baskının meşrulaştırılmasını getirirken, doğrudan eylemin muhtemelen daha az yayılmasına yol açar. Başta, gizli grupların izini sürmek daha zor olabilir, ancak 'Operation Backfire' [3] gibi son FBI soruşturmaları göstermiştir ki, kapalı ve yüksek güvenlikli yapılar delinemez değildir. Bugünlerde, terörist komployla suçlanan Fransız radikalleri olarak anılan 'Tarnac Dokuzlusu' davasına da bakılabilir; Tarnac Dokuzlusu'nun ayrıca otoriteler için delinemez olan "bulanık alanları" savunan Yaklaşan İsyan kitabına yazarlık yaptıkları iddia ediliyor. Aslında, bu gibi alanlar sadece bilginin tam kontrolünden meydana gelmez, aynı zamanda otoritelerin hepsini bir defada takip edemeyeceği bir çok isyancı grubun görünüşlerinden de meydana gelir

Eğer bu doğruysa, anarşistler için en ivedi görev, kapalı kutu askeri saldırılar değil, beceri ve pratikleri yaymaktır. Yeni insanlar için katılım noktaları veya varolan gruplar için bağlantı kurma fırsatları sunan katılımcı etkinliklerin yerine koyulabilecek bir şey yok. Hakeza, halkla etkin biçimde etkileşime girmeyi reddetmek, meydanı birinin hikayesini anlatması -veya onu bastırması- için şirket medyasına terk etmek anlamına gelir. İsyancılar, çatışmanın tırmandırılmasını kendilerine aşırı derecede yüklenmemek için yayıldığı tempoya bağlamak zorunda oldukları gibi, dolaşıma giren yeni biçimlere ve isyankar enerjiye olan ihtiyaca karşı gizliliğin, pratik avantajlarını da dengelemek zorundadırlar.

Bu, ayrıca anarşistlerin geleneksel "politik" çerçeve dışında beklenmedik süprizin unsurlarıyla birlikte eylemelerinin veya daha kapsamlı kampanya ve harekete geçişlere katılmanın daha güvenli ve daha stratejik olup olmamalarıyla da bir alakası vardır. Sonraki bağlamda, devlet daha hazır ve tetiktedir ve çoğu zaman başarılı saldırıları sadece askeri bir bakış açısından daha zor kılar; diğer taraftan, tutukluların yakın anarşist çevreleri dışındaki insanlardan destek alması daha olsasıdır ve eylemleri diğerlerine daha görünür ve anlaşılır olabilir.

Tüm bunlarla, anarşist örgütlenmenin geleneksel politik kampanyalarda olduğu gibi görünür olması gerektiğini söylemiyoruz. Mesele, direnişin anarşist modellerinin herkes tarafından ulaşılabilir olmasını sağlamaktır, bir platformun veya bir sözcünün veya bir partinin popülerliğini arttırmak değil. Görünürlüğün başlıca tehlikeleri yine de polis tarafından yaratılmaz, daha çok birileri gerçeklikle-temsilleri karıştırana dek kameralara oynayarak, büyük gösteri tarafından sönümlenme olasılığı sorun yaratır.

Ekonomi çöktü ve önceki on yılın yarısını çeşitli anti-kapitalist altyapılar inşaa etmele geçiren anarşistler kendilerini ve alternetiflerini halkın huzuruna sunmakta heveslidirler. Bazı arkadaşlar bir sokak partisi önerisini getirirler ve iki düzine insan bunu tartışmak için bir araya gelir. Sokak partisi, sıradan insanların krize karşılık vermek için nasıl harekete geçeceği üzerine bir kamu diyaloğuna ön ayak olma niyetinde, 'Kapitalizm için Bir Cenaze' haline gelir. Her yerde el ilanları ve stikırlar görünüyor; toplantılar planlayan örgütçüler kendilerini iki çatallı bir saldırıda, halkın eğlencesiyle kaynak dağıtımını birbirine bağlayarak yüzlerce insanın oluşturduğu kalabalığın dümeninde olarak resmederler.

Ancak, sokak partisi gecesi mevsim normallerine göre soğuktur ve kendilerini sokaktaki neredeyse tek yaya olarak bulan inatçılar çıkagelir. Tek bir polis yanaşıp kaldırımda bulunan diğerlerini korkutmak için rasgele bir kişiyi yakalayarak, kalabalığa saldırmadan önce zaten güç bela tek bir blok olmuşlardır. Bir de bakıyor ki, yumruk yağmuruna tutuluyor. Bunlar önceki jenerasyonun kararsız aktivistleri değil, ateşli yeni bir türdür.

Gözüne kestirdiği kurban kaçar; başkasını yakalar, ancak aynı mücadele yeniden ortaya çıkar. Şimdiye kadar yardım gelmiş ve nihayetinde polis tek bir parti müdavimini ele geçirmeyi başarır.

Kalanlar civardaki bir kafede yeniden toplanırlar. Neredeyse sokaktaki herkes mevcut; şimdi yeni bir ortak amaç algısı var. Bir kaç saat içerisinde, tutuklanan arkadaşlarını kefaletle dışarı çıkarmak için yeterli parayı toplamışlardır; bir kaç hafta sonra, kukla oyunu ve kurabiye satışlarının yapıldığı yardım toplama etkinlikleri sokak partisinin kazandıracağından daha fazla katılımcı toplar ve yasal harçlar için gereken tüm para kaynağının toplanmasını sağlar.

Neticede sanık olumlu bir mazeret pazarlığı yapar. Kefalet parası geri gelirken, başka bir çevredeki bir yoldaş komplo suçlamalarıyla tutuklanır ve onun destek fonuda para yardımında bulunma fikri ortaya çıkar: böylece, otoritelerle çatışma halinde olan topluluk aslında diğer topluluklarla dayanışmanın ge-

nişletilmesine daha da yatkın hale gelirler. Yine de tüm bu velvelenin ortasında, sorun fark edilmeden ekonomik krizden polis baskısının adaletsizliğine yön değiştirirken, herkes toplumun bütünüyle sıkı bağlar kurmayı unutmuştur. Kefaletler, radikaller arasında daha sıkıdır, sokak gösterişlerinden daha az önemsiz olmayan, ayrıca şehrin geri kalanıyla daha sıkı olmayan kuklacılığa ve fırında kurabiye pişirmeye teşekkürler.

İsyanın Gücü

"Bir isyanın gücü sosyaldir, askeri değil. Silahlı çatışmayla ölçülmez ancak ekonominin felç edildiği, üretim ve dağıtım mekanlarının ele geçirildiği, tüm hesapların ateşe verildiği, her şeyin bedava olduğu bir boyutta genelleştirilmiş isyan . . ."
Kanlı Bıçaklı

Bir isyanın gücü sosyaldir, askeri değil. Anarşist isyanın gücü askeri çatışmalarla belirlenemez, ancak direnişin ne kadar nüfuz ettiğiyle, taktiklerin ve kaynakların ne kadar geniş bir alana dağıtıldığıyla, bütün uğraşı payandalayan ilişkilerin ne kadar uzun ömürlü, geniş çaplı ve gerçekten özgürleştirici olduğuyla belirlenir. Amacımız sadece diğerlerini cürretkarlığımız konusunda ikna etmek değilse -hadi kendimize karşı dürüst olalım- o zaman, hem yüksek oranda bulaşıcı ya da en azından sürdürülebilir olan direniş biçimlerine öncelik tanımamız gerekmektedir.

Ayaklanacak sosyal gövde kimdir? Nereden gelecektir?

Bir isyanın gücü sosyaldir, askeri değil. Bu isyancıların uzun zamanlardan beri oluşturdukları bir doktrin olmuştur, ancak pratikte en çok unutulan da budur. Saldırıya odaklanarak etkililiğin değerini, vurulan bir dizi hedefle veya dolar bazında değerlendirilen hasarla belirleyen düşmanın askeri mantığını, farkında olmadan benimsemekle sonuçlanması zor değildir. Muhtemelen bu saldırının bir araç olarak değil amaç olarak kavramsallaştırılması gibi malum bir risktir—şayet saldırı kendi içerisinde değerliyse, o halde "daha büyük" olan bir saldırı daha iyi değil midir? Bu eğilim, kendi topluluklarında "sosyal savaşı"sürdürmek olan şeyin belli bir örneğiyle büyümemiş olanlar ve başından kendi modellerini geliştirmek zorunda olanlar için özellikle tehlikelidir.

Bir isyanın gücü sosyaldir, askeri değil. Bu, kuvvet, dayanışma ve bütün sosyal gövdedeki ilişkilere bağlı olduğumuz anlamına gelir -sadece yakınlık grubu veya bir tayfa değil. Para toplayanlar için çörek yapanlar en azından tutuklanan isyancılar kadar önemlidirler; para toplayanların etkisi isyancıların kuvvetlerini sokaklarda ne kadar kullanmaya devam edebileceklerini belirler. Bir pencereyi tek bir kaldırım taşıyla ve kol kaslamızla kırabiliriz, ancak uzun erimli bir sosyal çatışmaya sadece bir topluluğun parçası olarak katılabiliriz. Sosyal güç tamamen kültür, değerler, bağlılık, öncelikler meselesidir; sosyal savaş mevcut çatışmaların fiziksel alanından farklı olarak esin kaynağı olduğu bu alanda yer alır. Bir çatışmada kaç kişi sizi destekleyecek? Kaç kişi katılacak? Hapse düşerseniz, büyük anneleriniz veya onun içerisinde bulunduğu çevre sizi destekleyecek mi?

Devlet, isyankarları çoğu zaman klasik bir dövüş sanatları hareketi aracılığıyla tecrit eder: onları hayatta kalmak için gereken sosyal gücü inşaa etmeden önce bir güç gösterisine iterek zaten gittikleri yöne doğru iter. Uygunsuz çatışmalardan kaçınarak ve intikama odaklanmak gibi cezbediciliklere direnerek, birinin kendi hız temposunu ayarlaması olmazsa olmazdır. İsyancı saldırının nihai hedefi sadece devlet değil, aynı zamanda kendi akranlarımızın pasifliğidir.

Başlangıç noktasına geri dönecek olursak, bunların hiçbiri eylememenin veya saldırıyı üstlenmek için uygun anı beklemenin gerekçesi değildir. Sınıf savaşı gibi sosyal savaş da, her zaman mevcuttur: beğensek de beğenmesek de, onun içerisinde doğduk ve her an nasıl savaşacağımıza karar verebiliriz. Mesele, yanlız savaşmamak için stratejik biçimde eylemektir.

Bu özellikle bugün denetim ve baskı bağlamında karmaşıktır. Anlamlı bir direnişi gerçekleştirebilmek için belirli bir derecede gizlilik içerisinde olmak zorundayız. Ancak direnişin en önemli yönü

sonuçlanan ilişkilerse, çok küçük sosyal gövdeleri oluşturma eğiliminde olan mücadele biçimlerini tercih etmek bir hatadır. Tarihsel anlamda, direnişin saman alevi gibi yayıldığı zamanlar hariç, direniş hareketleri bir kez devletle açık bir çatışma içerisine girdiklerinde çok çok küçük unsurlara bölünme eğilimindedirler: 1960'lardaki Demokratik Toplum için Öğrencilerden 1970'lerdeki Weather Underground'a geçişi düşünün veya 1980'lere giden yolda Hollanda işgal hareketinin yörüngesini düşünün. Sosyal oluşumlarımız çatışmalar şiddetlendikçe küçülürse, devletin büyük tepkisini kışkırtmayan düşük yoğunluklu bir savaşı sürdürmek ya da tayfadan veya yakınlık grubundan ziyade direnişin bir birimi olarak kalabalıkla başlamak daha mantıklı olacaktır. Bu, yakınlık gruplarında örgütlenmemeliyiz anlamına gelmez ancak, yakınlık grubu eylemi kalabalığın etkinliğini kendi kendine bitirmesine yol açmasındansa, kolaylaştırıcı bir yol olmalıdır.

Otoriteler, muhtemelen bir çok isyancıya göre sosyal savaşın içerisinde olunduğunun daha çok bilincidedirler. Onlar sadece bedenlerimize copla, biber gazıyla ve hapsetmelerle saldırmıyorlar; ayrıca ilişkilerimize ve sosyal bağlantılarımıza saldırmaya kalkışıyorlar. Radikalleri sindirmek, tecrit etmek veya itibarsızlaştırmak onları hapsetmekten veya öldürmekten önemli ölçüde daha uygundur. Karşı karşıya geldiğimizde, onların başlıca önceliklerinin bu gözdağı ve tecrit politikarı olduğunun farkında olmalıdır ve bu nedenle ilişkilerimizi ve diğerleriyle olan bağlarımızı korumalıyız. Onlar sosyal çatışmayı kazanmadan bizleri, bireyler olarak dövebilir veya hapsedebilirler -soru şu ki, değerlerimiz ve taktiklerimiz etkili mi değil mi.

Otoriteler, muhtemelen bir çok isyancıya göre sosyal savaşın içerisinde olduğunun daha çok bilincidedir. Onlar sadece bedenlerimize copla, biber gazıyla ve hapsetmelerle saldırmıyorlar; ayrıca ilişkilerimize ve sosyal bağlantılarımıza saldırmaya kalkışıyorlar.

Sosyal Savaş Sosyal Beceriler Gerektirir

"Mala zarar, sadece maço kalabalıkları uyandırmak veya testesteron yüklü endişenin dışavurumu değildir. Ne de yerinden edilmiş ve gerici bir öfke değildir. Stratejik olarak ve özel bir hedefe yönelik doğrudan eylemdir."
ACME Collective, N30 Black Bloc Communiqué

İsyanın ilişkilere bağlı olduğunu göz önünde bulundurursak, isyancıların arkadaş edinmeye ve çatışmaları çözümleme konusunda en hevesli insanlar oldukları düşünülebilir. Kusursuz bir şekilde, isyancılar gürültücü pasifistlerin ve otoriter reformistlerin aksine sıcak bir karşılama gösterirler. Militan eylemin bir maço performansı değil, doğru gerekçelendirilmiş stratejik bir karar veya en azından içten bir duygusal ifade olduğu açıklığa kavuşturulmalıdır.

Muazzam bir sabır ve isyanın önkoşullarını hazırlamak için, sosyal beceriler gerektirir. Ne yazık ki, isyancı fikirlere yönelen bazılarının sabırsızlığa ve kine yatkınlığı söz konusudur. "Saldırıdan başlamak" anlaşmazlıklar hakkında konuşmak ve anlaşılabilir olmak istemeyenler için cezbedici olabilir. Tercih ettikleri taktiklerini kendi potansiyel ittifaklarının karşısında göklere çıkaran aceleci tipler saldırılarını etkili, sürdürülebilir ve yaygın kılmak için ihtiyaç duydukları kaynak ve destekten koparan zıtlıkları yayarlar.

Bu eğilim savaş karşıtı hareketin hantal koalisyonuna karşı beliren aşırı tepki olarak görülebilir. Katılımcıları felce uğratan ve otonom eylemin cesaretini kıran zorlama birlikteliklerde iyi olan bir şey yoktur. Ancak, geçmişte direniş hareketlerini mümkün kılan herşeyin düşünmeden reddi de, iyi bir izlenim bırakmaz.

Sosyal Savaş için Sosyal Beceriler:

- Yatay güç dinamiklerini teşvik eden karar alma yapıları ve kültürel yapılagelişler,
- İçsel tahakküme yönelik sorumluluk süreçleri,
- Potansiyel ittifaklarla birlikte dahili ve harici çatışma azmi,

- Maddi, sosyal ve duygusal gereksinimleri edinme yeteneği,
- Direnişin sosyal biçimlerini yıkıldığından daha hızlı yeniden kurma kapasitesi,
- Tek bir altkültürün ötesinde, iletişim kurmanın araçları
- Ritüele saplanıp kalmaktansa, şartlara uyum sağlama esnekliği

21 Nisan 2001'di ve Kara Blok, Quebec şehrinde Amerika Serbest Ticaret Bölgesi toplantısı sırasında çokuluslu bir bankanın tüm camlarını kırıyordu. Sokak çatışmaları 24 saat boyunca sürdü; şehrin neredeyse tamamı gözyaşartıcı gaza boğuldu ve artan sayıda protestocu molotof kokteylleri ve diğer fırlatılabilir cisimlerle karşılık veriyordu.

Kalabalık bir yerli güruh, Kara Blok'u belli bir mesafeden izliyordu. Yabancılar çevik kuvvetle boğuşmaya başladığı gibi yabancılara sempatiyle bakmaya başladılar; yerelde yaşayan insanların polise karşı büyük bir sevgisi yoktu ve Québécliler olarak kıta çapında İngilizce konuşan eyaletlerden getirilmiş işgalci bir ordudan başkasına kızmıyorlardı. Diğer taraftan, eylemciler de işgalcilerdi ve şimdi şehrin altını üstüne getiriyorlardı.

Blok başka bir bankaya saldırmaya koyulurken, yerelden insanlar ellerine küt nesneler alırlar ve kısıtlı İngilizceleriyle onları: "Serseriler!" diye tehdit ederler. Sakallı yaşlı bir liberal olayların büyüyeceğini hisseder ve kabadayılara doğru uzun adımlar atarak ukala bir şekilde, "Hayır, serseri değil, bu sadece kötü bir taktik" der. Anladıklarını sahiplenerek, insanlar bloğun arkasından tacizkar bir biçimde "Kötü taktiik! Kötü taktiik!" diye bağırmaya devam ettiler.

İdealist genç bir anarşist biraz geride kalıp takip edenlerin yanına düşünce, onlara "Biz size karşı değiliz -bizler size tahakküm uygulayan aynı kurumlarla savaşmak için buradayız, çokuluslu şirketler ve neoliberal hükümetlere karşı- " dedi. O da karşılık olarak yüzüne bir yumruk alıp yere yapıştı.

Bu, tüm mobilizasyonun tehlike altında olduğu anlamına gelen kritik bir durumdur. Şayet Kara Blok'la yerelden insanlar yumruk yumruğa gelirse, haftasonunun hikayesi Halk ve Otorite arasındaki hesaplaşmadan, Marjinal-Radikallerle diğer herkes arasındaki anlamsız kavga olarak değişecektir. Kara Blok'un maçolukla alakalı bir ünü var; bir çok diğer aktivist eğer samimi değillerse onların ergenliğinden şüphe eder. Aşağılanmış ve ezilmiş olarak yetişmiş olmanın intikamını alma umuduyla militan bir anarşist olmayı tercih etmiş olan bir genç adam, karşı koymak için şeytana uymak zorunda hissetmelidir. Eğer yaparsa, yoldaşları onun yardımına atlayacaklardır. Ama o sadece, düzensiz ama planlı olarak ayağa kalkar ve onlara sırtını döner.

İki blok ötede, polis görünür: dar hatttaki insanlara şok bombaları ve plastik mermiyle saldıran sıra sıra dizili zırhlı taaruz süvarileri. Tüm gruplar durakladı. Şartlar değişti.

Yereldeki insanlar anarşistlere tedbirli gözlerle bakarlar. "Kentimizi bozguna uğratmak için mi buradasınız?" diye seslenirler.

Maskeli bir adam "Hayır!", "POLİSLE ÇATIŞMAK İÇİN" diye karşılık verir.

"Polisle çatışmak mı?"

"Onlarla çatışmak, sizinle değil!"

Yerelden başka birisi "Fuck the police!" diye karşılık verir.

İki grubun temsilcileri korunan yürüyüşlerle birbirlerine yaklaştılar. Onlar hızlı bir ateşkes için anlaşıp tokalaşırken sersemletici bombalar patlar. Güneş, Quebec şehrinin üzerinde belirirken, yüzlerini tişörtleriyle saran yerelden insanlar, koruyucu gözlük ve bandanalar takan ve polise kırık beton parçalarıyla saldıran sapanlı radikallarin yanında çömelirler.

Baskının Her Türlüsüyle Yüzleşmek

Karşılaştırmalı üstünlük konumlarından gelen isyancılar, basitçe bir maske takarak buna omuz silkemezler.

Direniş hareketleri -örneğin 1970'lerin başında Birleşik Devletler'de ve o yılın sonunda İtalya'da- yeniden ve yeniden hesap verebilirlik, ayrıcalık ve iç baskı tartışmaların ortasında yıkıldı. Yüzyılın başından sonra bu, Birleşik Devletler küreselleşme karşıtı hareketin parçalanması süresince küçük ölçeklerde oldu; bunun Eugene, Oregon'daki etkileri bu sitenin "Green Scared (Yeşil Korku)" kısmında incelendi.

Bazı camialarda isyancılar, bu meseleler üzerine odaklandıkları için başarısız olmakla tanınırlar. Bu oldukça problemli -anarşist faaliyetin hareket noktası sadece heyecanlı isyan pornoları yapan hedefler değil, her türlü hiyerarşiye saldırıda bulunmaktır. Hesap verebilirlik ve ayrıcalığın farkında olma anlamlı bir mücadeleyi mümkün kılan ilişkiyi güçlendirir, bunlar olmadan birbiriyle ilişkide olan gruplar aynı hareketler olduğu gibi ayrı düşebilir. Sağlıklı bir ilişki kurmak, anarşistler için tahakküme direnme projesinin yanında alınması gereken fazladan bir görev değildir. Bu projenin temelidir ve onu koruyan bir yoldur.

Daha önce belirtilen, bu kötü nam-ı emareye dayalı iftiralar olsa bile, karşı tarafın sorumsuz ikiyüzlü makyajına imkân tanıyacağı için, bu yine de isyancılar için zorluk oluşturacaktır. [4] Anarşistler ataerki, beyaz üstünlüğünü ya da hiyerarşinin diğer ortaya çıkışlarını gösterme inisiyatifi almak konusunda

başarısız oldukları zaman, kendilerini liberallerin ve militan direnişi sarsmak için istekli diğerlerinin entrikaları karşısında savunmasız halde bırakırlar. İsyancılar, ayrıcalığı anlamak ve altını çizmek için araçlar geliştirmek için ön ayak olmalılar, bu yüzden var olan güçlerle karşı karşıya gelmek ve hiyerarşik güçlerin daha incelikli formlarını işaret göstermek arasında ikiye ayrılma olmadığı herkes için açıktır.

Çatışmacı yaklaşımlar, bazı noktalarda karşıtıyla yüzleşmeye mecburdur fakat eğer ki, bu muhalefet olası yoldaşlardan geliyorsa, bu birinin yanlış yolda olduğu hakkında uyarıcı bir işarettir. Maalesef ki, savunmacı isyancılar bazen bu duruma, kendilerine seçtikleri yolda müttefiklere ihtiyaçları olmadığını inatçı bir telkinle anlatarak, yapıcı eleştirilerden uzak tutup kendilerini, izole ederek tepki verirler...

(4) Bazı eleştirmenler, çatışma başlatmak için ilk etapta ağırlıklı olarak beyaz ve erkek nüfusun haklarına meydan okurlar, fakat hayatın her kesiminden insanlar başkalarınınkine gölge düşürmedikleri sürece kendi adlarına özgürlük mücadelesi verme hakkına sahiptir. Başkalarını gölgelenmeden çatışma başlatmanın ayrıntıları yeterince karmaşık, keşfedilmek için bundan çok daha uzun bir analiz gerekecektir.

Dışlamanın Dili

Şüphesiz, öfkeyle patlayın. Ham öfkenizi taleplere indirmeye ya da duygusal tepkilerinizi etrafınızdaki trajedilerle askıya almaya razı olmayın. Hapsedilmiş ıstırabınızın yıllarını, intikamın dehşetli bir enstrümanına dönüştürün. Mağduriyetlerinizin yetkisini baskı aracı olarak kullanan devletlinin diline çevirmeyin- onları mancınıktan fırlatılan yanan közde bırakın. Saldır, inkâr et, yok et.

Fakat hissettiğiniz öfkeyse, neden felsefe profesörlerinden alıntı yapıyorsunuz?

Eğer güncel Amerika isyancılığının bazı kolları, şu an ki kendi kapalı gruplarının dışındaki yoldaşlarıyla bağlantı kurma olasılığından önceden vazgeçmiş görünüyorsa, bu özellikle kendi gizli dil ve referans noktalarında belirgindir. “Opaklık bölgeleri” – ve bir ortam içinde sıkışıyor olma tehlikesi – hakkında konuşun!

Belki de bu, isyancı teorinin uzaktan zayıf bir çeviriyle gelmiş olmasıyla çok alakalı. Yerel isyancılar kendi favori metinlerinin duygusuz tarzını taklit eder ve ortaya çıkan karmaşık sözler bir yaklaşımı, onu yeniden düşünmeden orijinal bağlamından aktarma girişiminin saçmalığına dikkat çeker. Biz, tahminen her bulaşıkçının Foucault ve Negri’den hoşlandığı Fransa ya da İtalya’dan isyancı yazıları eleştirebilecek yeterlilikte değiliz – fakat bir de Birleşik Devletlerde “projectuality” gibi kelimeler birçok insanın dinlemeyi bırakmasına sebep olur.

Bu eğilimin diğer bir kaynağı akademinin etkisinde bulunabilir. Dışlanmaya dayanan, fildişi kulede akademisyenler anlaşılması zor dil ve teori geliştirmekle ödüllendirilirler. Bazı isyancılar için bunun gibi bir dile uyum sağlamak, belli sahnelerin her yerinde bulunan Amerika Giyim® kıyafet modası gibi diğer statü sembollerine uyum sağlamak olarak görülebilir. Fakat “her araç sapında kendine bağlanan bir dünyaya sahiptir” ve akademinin ayrıcalığı terminolojiyle birlikte gelir.

Tabii ki de, seçkin dil bazı insanların – özellikle kendilerini seçilmiş bir grup içinde/parçası olarak görme arzusunda olanlar- ilgisini çeker. Bunun gibi birçok enerjiyi çeken bir sosyal ortamı, geniş bir katılımcı yelpazesi için konuksever bir alan yapmak muhtemel değildir, ayrıca bunun çok fazla kalıcı gücü de olmayabilir. Kapitalist tüketiciler her sezondaki yeni trendlere bağlı kalırlar ve bu, modada olduğu gibi fikirlerde de geçerlidir: bu sene moda olanın, seneye modasının geçeceği garantidir.

Buna bir alternatif -diğer Birleşik Devletler isyancıları tarafından fazlasıyla gösterilen- bazı komünist hizipler gibi entelektüel seviyesi düşürülmüş, düzyazıyla iletişim kurmak ya da hayali sınıf müttefiklerinin argosunu etkilemek değil; ama basitçe anlaşılır şekilde ifade etmek ve verilen ortak bağlamı garantiye almamaktır. Gericileri geri kazanma, onların kendi komşu ya da yakınlarıyla konuştuklarında

kullandıkları dilde yazmayı deneyebilir. Kendiniz için aynısını yapmaya istekli değilseniz, başkalarından da uyum sağladıkları bölgelerden dışarı çıkmalarını bekleyemezsiniz.

Dili Kendisi için olan Yayına Eşle

- "Her şeyi yiyen hazır ve nazır bir süreç, kendisini gezegensel ölçekte dağıtır. Amaç: dünyayı sürekli biyopolitik bir doku yapmaktır."
- "Biz kendimizi, varlık türü olarak, türler-için-kendi kendine olarak ortaya koymaya talibiz."
- "Gerçek: tanımlayıcıların toplamı lineer zamanın sürekliliğinde bir zincire bağlı bir zerre etrafında bir araya geldi."
- "Dil, giderek artan bir şekilde kıyaslanmaz halde. Konuşmak sadece dilin gerçekleşmesini akıllı hale getirmektir." Kahrolası dalga geçme!

(Politika bir Muz Değildir. #1 "İle ilgili: 10 Nisan Yeni Okul İşgalini Keşfetme Komitesi" Asheville, NC'de Tarih Felsefesi üzerine Dipnotlar , İç Savaşa Giriş)

Poz Kesmeler Şiddeti Özgürleştirmeye Karşı

"Biz, kendi kendimizin eylem pornosu üretim makinası olabiliriz. Ancak bu, mevcut direnişçilerden birinin kendisini geçici ve pasif hissetmeyeceği, bizleri ayakta tutan gerekli dayanışmalar ağlarını kurmaktan çok daha önemsizdir."
Total Destroy #3

Genellikle ABD'de yaşayan insanların -özellikle beyazların- şiddetle dolaylı bir ilişkileri vardır. Bu şiddete maruz kalmadığımız anlamına gelmez, ama biz daha çok bunu doğrudan deneyimlemek yerine bunun temsillerine tanık oluruz. Ayaklarımızın altındaki toprak, eski sahiplerinin yok oluşuyla satın alındı, yaşam tarzımızı ayakta tutan ürünler kandan bir denize akıp giderken, biz yine de şiddeti düşünürken genellikle televizyon ve beyaz perdedeki şekillendirilmiş görüntüleri kafamızda canlandırırız. Şiddeti kendi direnişlerine entegre etmeye kalkışan radikallerin, kendilerini programlanmış rolleri canlandırırken bulmaları şaşılacak bir şey değil.

"İsyan pornosu", isyancı medyada çok sayıda bulunan anti otoriter şiddetin tanımlaması, sadece bizi toplumda çevreleyen seks ve şiddetin temsillerinin bir alt kümesidir. Pornografi sadece şehvet ihtiyacını karşılamaz -onu aynı zamanda yönlendirir ve şekillendirir, isyan pornosu durumunda ise, bedensel çatışma anını, ona anlam veren toplumsal içeriğini ortadan kaldırarak yüceltir. Pornografi, katılımcıların gerçek ihtiyaçlarıyla biraz alakalı rolleri teşvik edebilir; kurumsallaşmış pornografiden etkilenmiş olanlar bazen hayal kırıklığına uğratan seks partnerleri olurlar. Benzer şekilde, toplum değerlerini küçümseyen bir gözlemci, şu anki bazı isyan çıkarma eğilimlerinin bulgularını, bir stratejiyi isyan pornosunun estetiğinden ayrıştırmak için yanlış yönlendirilmiş bir girişim olarak karikatürize edebilir: ne müttefiklerle zorunlu görüşmeler, ne de orta düzeyde veya uzun süreli hedefler, sadece boşlukta izole olmuş saldırı anı.

Gerçek seks ve şiddet ataerkil toplumdan kazanılmış olabilir, ancak bazı açılardan seks ve şiddetin temsillerini yeniden kazanmak daha zorludur. Herkes pislik herifin tekini çekip vurabilir, ama bu toplumdaki silah imajı neredeyse ayrılmaz bir şekilde erkek iktidarının kavramlarıyla ve egemenliğiyle bağlantılıdır. Şiddetin görkemli temsillerinin, kendi efendilerine karşı geri döneceğine inanan anti otoriterler düşündüklerinden daha fazla ateşle oynarlar.

Öte yandan, bu kadar ayrıcalığın doğrudan deneyimlerimiz dışında gerçekleşen şiddete dayandığı bir toplumda, isyancıların şiddetle ilk elden bir ilişki kurmaya koyulmaları övgüye değerdir. Belki de isyancı eylemleri düşmana ne kadar zarar vereceğinden veya potansiyel yoldaşlara ne kadar ilham vereceğine göre değil, bir alışkanlığın bırakılması projesine ne kadar etkili olduğuna göre değerlendirilmelidir. Bahsi geçen eylem katılımcılara ne ölçüde şiddetle doğrudan ve kasıtlı bir ilişkiye olanak tanır? Ne ölçüde bu çok tanıdık senaryoların sadece tekrarıdır? Bizimde erotik oyunlar ve materyallerin ne ölçüde geleneksel rolleri ve güç dinamiklerini takviye yerine seksi queerleştirdiğini yargılayabileceğimiz gibi, isyancı pratiğin ne ölçüde şiddeti queerleştirdiğini değerlendirebiliriz. Bu,normalde

baskıcılarına karşı şiddete başvurma şansı olmayan demografinin (nüfusun) izin vermesinden, medya sunumlarında yer bulan şiddeti gündelik hayatta yaşanana yakın olanlarla yer değiştirerek, bugüne kadar kimsenin aklına dahi gelmemiş, yasaklanmış, eylemlere yol açmaya kadar herhangi bir anlama gelebilir.

Eylemin akşamında, örgütlenmeye katılmayan daha yaşlı bir anarşist her zamanki öfkesini şöyle ifade eder: " Yani plan sikik polislerin aranması, onlar gelene kadar beklemek, sonra etrafta yürüyüş yapmak mı? Bu gerizekalılar sonunda şaşırtmanın en temel unsurunu kaybetmenin bir yolunu buldular, zaten hemen hemen taktiğin de tek avantajı budur."

Ama şaşırtıcı ya da değil herşey plana göre gider. İnsanlar parkta yemek ve oyunlar için toplanırlar, sonra kararlaştırılan zamanda küçük gruplar halinde gizli yere doğru hareket ederler. Bu gizli yer de şehrin merkezinde terkedilmiş bir binadır. Çatısından sarkıtılmış göz alıcı pankartta şunlar yazar: "YAŞAMLARIMIZA SAHİP ÇIKMAK İÇİN MEKANA SAHİP ÇIK : HERŞEYİ İŞGAL ET." Partinin Lütufları kapıda dağıtılır -kondomlar, maskeler ve küçük değerli bir manifesto: "görüyorsunuz, olay şu, varoluşumuzun yeni farkına varmaya başladık..." İçeride, bir dans partisi devam ederken; harabe post-endüstriyel flamayla ve başka bir pankartla güzelleştirilmiş: 1886'daki gibi partiyle. Birkaç tane cinsiyet karşıtı bütün kıyafetlerini çıkarmış. Diğerleri ise yalnız veya ikişerli gruplar halinde ele geçen binanın sınırlarını keşfetmekte. Devleti 10 yıl geriye süpüren 'Sokakları Geri Al!' eylemlerinin aksine, bu özel bir parti olmasına rağmen, aynı mucize havasına sahip.

Beklenenden daha uzun süre sonra, haberler kulaktan kulağa yayılmaya başladı, polis içerdeydi! Müzik kesildi ve bir polis içeride gözüktüğü ve içerideki kalabalığı feneriyle incelemeye başladığı anda biri ses sistemini arka kapıdan dışarı itti. Herkes tek sıra halinde ön kapıdan yavaş yavaş dışarı çıkmaya başladı; oldukça moral bozucuydu, yaşlıca olan anarşist söylenmeye başladı : eğer bir yürüyüş istiyorlarsa buradan belirli bir blok halinde çıkmalılardı. Ama kuşkulu kalabalık kaldırımda donup kalmıştı. Çok sayıda polis neler olduğunu anlamakla uğraşırken, oyalanıyorlardı.

Ses sistemi tekrar ortaya çıktı ve insanlar etrafında toplandılar. Kalabalık tam da sokakta ilerlemeye başlamışken, bir tane polis aceleyle üzerine atladı ve onu ele geçirdi. Diğer herkes devam ederken, köşeyi dönünce, mucize eseri olarak kendilerini görünüşe göre otoritelerden temizlenmiş bir dünyada sokağı işgal ederken buldular. Ortada, kesin neden veya akşam için ağlama durumu yoktu, böylece katılımcılar -aktivist gelenekleri uygulamaktan aciz, aksine bazı söylemlere rağmen- kendilerini akıllarına gelen ilk sloganları bağırmaya başlarken buldular, "domuz gribi!" , "vwu tang clan'la uğraşamazsın". Şehirdeki iki genç adam da katıldılar, bunun anarşist bir sokak partisi olduğunu anlayamamışlardı.

Bir blok sonra, maskeler aşağı inerken kapüşonlar yukarı çıkar ve gazete kutuları sokaktan aşağı sü-

rüklenirken metal ızgaraların sesi duyulur. Ülkedeki diğer herkes kurumsal medyayı terkederken anarşistler, hala tutkulu bir şekilde kutuların polis araçları tarafından takibi önlediğine inanırlar. Kafelerin olduğu bölge hemen köşeyi dönünce ve sadece bir sıçrayışla yeryüzüne geri düşmeleri için sandalyeler zırhlı cam vitrinlerin üzerine havadan atılarak gönderilir. Hatta en azgın katılımcıların bile davranışlarında rol yapma unsuru vardır: tavırlarını çarpıcılaştırırlar. Küreselleşme çağının meşhur Kara Blok karakterine zarar vermek için, korkunç bir kararlılıkları olmadan en sevdikleri sahneleri oynarlar.

Hukuksal riskler, tabii ki , hala fazlasıyla gerçek, -ama polis insaflı bir şekilde oldukça geride ve kalabalık onlar yetişene kadar çoktan dağılmış. Bazı katılımcılar kendilerinden çok memnun, diğerleri ise apışıp kalmış. Genç bir 'hippi' kolunun altına bir sweatshirt sıkıştırmış sert ifadeli biriyle konuşmaya çalışır: "O camlara sandalye atan insanları gördün mü? Çok sikindirik, değil mi? Sweatshirtlü olan hızını arttırır ve cevap vermez.

Daha sonra, beş sene öncesinin tartışmaları tekrar başlar. Bazı kişilerin olayı mülkiyet yıkımına kadar tırmandırmaları bunun olacağını kestiremeyen diğerleri için sorumsuzca bir davranış mıydı? Öte yandan, nasıl insanların vandalizme katılımına ön ayak olunulabilir? Bunu duyuran bildiriler dağıtamazsın. Katılanlar dışında bunun amacını anlayan var mı -bunun önemi var mı? Sözümona eylemcilerin kafe camlarını kıramaması acınılası değil mi? Yoksa bu yararlı mı? Bunu takip eden daha fazla ciddi sorgulamaları anlamlı bir hedefe ulaşmadan provoke edebilecek olması yararlı bir şey mi? Pek azı bu eski soruları fark etti -beş sene öncesinde, çoğu kişi başka yerlerde yaşar veya tamamen farklı şeylerle ilgilenirdi.

Huysuz ve yaşlıca anarşist bunun gibi "sürpriz eylemlerin" onun kendi topluluğunda da olduğu zamanlardan bahsederek eski günleri andı. İlkine yüzlerce insan katılmış ve çoğunluğu izinsiz bir eylem yapılabileceğini hiç hayal etmemişlerdi, onun bu aşağılamasına "Ne istiyoruz? Barış!" diye bağırarak karşılık verdiler. Aslında o, bütün şehri yerle bir etmeyi yeğlerdi. İleriki yıllarda, her eylem diğerinden daha agresif bir hal aldı ; çatışmalar formatı mümkün kılan geniş sosyal tabanda derinleşirken, gizli organizatörler ortaya çıktı. En son eylem ulusal haberlerde yer aldı, yüksek profile sahip bir hedefe binlerce dolar zarar verildi ve birkaç kişi ağır suçlamalarla yargılanıyordu. Bundan sonra her şey, öfkeli suçlamaların, zahmetli hukuksal desteğin, yasaklayıcı güvenlik kültürünün içinde eridi.

Arkadaşı buna değip değmediğini sordu. "Belki," dedi. "Herkesin İspanya'da ki anarşistlerin, İspanyol İç Savaşı'nın kaybedilmesinin sorumlusu ilan edilmesi gibi, 20'li yaşlardaki birkaç çocuk bügünün şartlarını, önceden bildiklerinden daha iyi bilebilirler -ancak, belki de başlangıçtan beri lanetlendiklerini bilirler ve yapabildikleri en iyi şekilde bir patlamayla dışarı çıkmak umuduyla bizim gibi insanlara ilham kaynağı olabilmek için bir arada tutunurlar. Eğer, içinde olduğumuz hareket sonsuza kadar sürecek olmasa da, belki de bu şekilde bitmiş olması herkes için en iyisi. Ama bir şeyi başlatmak istediğinde hemen birşeyleri kırmak mı gerekir? Bilmiyorum.

Topyekün Yıkıma dair Savlar

Çağdaş başkaldırı, her şeyin yok edilmesi gerektiğini gelişigüzel şekillerde iddia ederken nihilist bir tutum sergiliyor. Sanayi sermayesinin halihazırda gerçekleştirdiği yıkım, çevrenin ve insanın kıyımına aşina karşıtların kulaklarına elbette yabancı gelmeyecektir.

Kişinin "her şeye" karşı olması, retorikteki güzelliği kadar, alt kültürü reddedenlerde olduğu gibi akla da bir o kadar karşı duruyor. Zaten var olagelen içeriğin şekillendirdiği bu dünyada, her şeye karşı durmak bile bir yerde durmaktır. Eğer her şeye karşıysak, yönümüzü nasıl bulacağız? Nereden başlayacağız? Emeklerimizin neticelerinden faydalanabilecek miyiz? Hangi yöne yelken açacağımız bir tahminden öteye geçebiliyor mu?

Diğer insanlar bize karşı, akışımız da onlara karşı ilerliyor, dünyanın tamamen değişmesini istemek için dürüstlük bir önşart, mantık bunu buyuruyor. Bu yaklaşım somut bir başlangıcın ötesinde, düşmana ve özümüze dair hiyerarşik ve yatay yönde gelişen bazı dinamiklerin bir araya gelişlerinin incelenmesine önayak durumunda. Düşmanındaki iyiliği göremiyorsan, kendindeki kötülüğün sınırları da bir o kadar ayırt edilemez olacaktır. Aynı düzenekte her şeyin yok edilmesi gerekliliği, fikir olarak bile kişinin eleştiriden sıyrılmasına bir bahane olmaya yetecektir.

Fay Hatlarının Dinamitlenmesi

2008'in Aralık ayında Yunanistan'da gerçekleşen geniş çapta ayaklanmalara tekrar bir göz atalım. Bu gibi durumlarda militan direnişin sürdürülebilir olmasının sebebi sadece, "o an" orada olanlar değil, devlete karşı olmadığı halde ordu müdahelesine karşı olanlar, yasal baskılara karşı örgütlenenler ya da hiç orada olmasalar bile devletin seçeneklerini sınırlayanlardır. Bu insanlar ayaklanmaya karşı olsalar bile, konumları gereği ayaklanmanın önemli rollerinden birini ellerinde bulundururlar. Toplumsal savaş, basit bir mukavemet çekişmesi olsaydı, Yunan hukümeti isyanın planlandığı üniversiteleri ve delikleri birer birer bombalardı, ancak yapamadılar; elleri, radikallere dönüştürmekten korktukları liberallerce bağlanmıştı.

Devlet ile açık çarpışma içinde olanların inançları incinmesin, çünkü yalnız topluluklar arasında değil, toplumun da içinde var olan bu çarpışmaya dikkat çekmemizin hayati önemi var. Bütün toplumlar karşılıklı akışlar sayesinde var olur ve toplum genelindeki çelişki bireylere de yansır; kişilerin arasındaki çatlaklar, sınıfların arasındaki çatlaklardan farksızdır. İsyancı hareketin etkilisi toplumda çatlaklar yaratmakla kalmaz, arada kalanları da bir seçim yapmaya zorlar – bunu yapmaları kendi yararlarınadır tabii, efendilerinin değil.

Devrimci mücadelenin sonuçları, devrimcilerin, otokratların ve aralarındaki çitin üstünde olan biteni izleyenlerin karara bağlayabileceği bir şey değildir. Güçlerin dengesi, karar vermek zorunda kalanların, çitten indikleri zaman oluşturdukları eşitlikle belirleyicilik kazanacaktır. Devrimcilerin, ucu kendilerine dokunmasına rağmen görmezden geldikleri şey budur.

Altyapı = Yüzleşme

Ne sade soyut düşüncenin ikna ediciliği ne de ait oldukları sınıftır insanları hiyerarşiye karşı mücadeleye örgütleyen. Yaşama dair sorunları çözmeyi amaçlayan anarşist çözümlerin deneyimlenmesidir; bu arzuların gelişmesi ve kendini gerçekleştirmesi.

Liberaller ve devrimci mücadele karşıtları, sıklıkla toplumla bağ kurmak ve militan çarpışma arasında sözde bir tezat yaratmaktadır. Bazı isyancılar bu karşıtlığı olduğu gibi kabul ederken, diğerleriyse ikinci seçenekten yanadır. On yıl önce şiddet yanlısı ya da barış taraftarı olmanın kavramsal bütünlüğüne karşı duranlar militan anarşistlerdi; şimdiyse sarkacın ivmesi tam ters yönde; saldırının örgütlenmekten farklı olduğunda ısrar etme sırası isyancılarda.

Aksine, "toplulukların örgütlenmesi" ancak eylemlerin birbiriyle tamamen aynı niteliklerde olduğunda etkili olabiliyor. Sürekli çatışma, merkezsizleştirilmiş örgütlenme ve diğer tüm ayaklanmacı kavramlar topluluk örgütlenmesi temelli yerel mücadelelerde eşit derecede etkilidir. Altyapısal ve yüzleşmesel yaklaşımlar gündüz bilgi standlarında gönüllü hizmeti verip geceleri banka camlarını indirmeyi gerektirmez -ikisinin de bir arada, tek bir projede gerçekleşmesi gerekir. Karmaşık değil- dünya elimizden kayıp giderken, zaten bize ait olan tek bir şeyin bile geri kazanılması bizi devletle çatışma içine sokacaktır. Anarşistlerin bunu daha sık üstlenmemesinin sebebi, belki de insanın en çok istediğinin ona verdiği korkudur, zaten başından beri yapması gerekeni bildiği bir şeyin tereddütü?

Topluluk için bahçeye dönüştürülmesi gereken boş bir arazi mi var? Dönüştürün o zaman, öyle bir örgütlenme olsun ki arkasında, sizi rahat bırakmak arazi sahibinin işine gelsin. İş arkadaşınız yıldırılıyor, ya da işten mi çıkartılacak? Topluluğunuzu işverene karşı durması için örgütleyin. Markette ya da fakültenizde, topluluğunuzun daha çok işine yarayacak bir şey mi var? Kime güvenebileceğinizi, onları nasıl dağıtabileceğinizi öğrenin ve gidip alın. Bu çarpışmalardan galip ayrılmak için ilişkilerinizi güçlendirip inandırıcılık kazanmanız gerek, maske takıp etrafta koşturmak bir yere kadar – unutmayın, toplumsal savaşta kısayolların hepsi çıkmaz sokaktır.

Bu projenin temelini atmak istediği şey yaşamın kendisidir; gönülsüzce sunulan bahanelerin ve insana işkence eden tüm kuramsal olumlamaların bertaraf edilmesidir. Gerçek hayatlarımızda hepimiz kendisi ve birbiri için mücadele eden savaşçılarız, varoluşumuz için günlük olarak savaşıyor ya da savaşırken ölüyoruz. Kendimize bundan aşağısını yakıştırmak bir hatadır.

Ne sade soyut düşüncenin ikna ediciliği, ne de ait oldukları sınıftır insanları hiyerarşiye karşı mücadeleye örgütleyen. Yaşama dair sorunları çözmeye amaçlayan anarşist çözümlerin deneyimlenmesidir; bu arzuların gelişmesi ve kendini gerçekleştirmesi. İsyan, yok etme ihtiyacı ve intikam isteği aynı ihtiyaçtan doğar; ayaklanmacı yaklaşımlar bunu gerçekleştirebilecekse, neden olmasın? Ancak bizim ihtiyacımız, bize rüyalarımızın yanında diğer tüm ihtiyaçlarımızı da karşılayacak bir direniş.

2001 yılındaki Avrupa Birliği zirvesinde gerçekleşen isyanlarda Stockholm'deki göstericiler evlerine yakın bir mücadele başlatma çabası içindeydiler. Başlangıçta fikir göz korkutucu: sistemin tamamıyla karşı karşıyayken, nereden başlamak gerekir?

Bu sırada, Stockholm metrosundaki ücretler 450 krondan 500 krona çıkıyor. Bir gün bir toplanmaya giden genç bir eylemci turnikelerden biletsiz geçtiği için ceza almaktan son anda sıyrılıyor. Bir çok arkadaşı gibi o da yeni ücretleri karşılayabilecek bütçesi yok ve her dışarı çıktığında turnikeden atlaması gerekiyor. Çoğu zaman yanına kalıyor ancak bir daha yakalandığında cezası 1200 kron.

O ve onunla aynı sorunu paylaşan bir çok insan, günlük olarak ulaştırma yetkililerine karşı bir gerilla savaşı sürdürüyor. Görüşüne bakılırsa İsveç'te her şey için bir sendika var -ancak insanların hayatta kalmak için sürdürdüğü savaşı yine herkes kendi başına sürdürmek zorunda.

Alın, size bir fikir. Turnikeden atlayanlar sendikası.

Yüzlerce insan toplanıyor. Aidat ayda 100 kron, devletin istediği ücretten %80 tasarruf ediliyor, yakalanırsanız cezayı sendika öder. Dahası, turnikelerden atlarken artık yalnız değilsiniz; bu kolektif bir başkaldırı. Turnikeden atlayanlar kendilerini toplumsal bir güç olarak görüyorlar, yaptıklarından gurur duyuyorlar ve başkalarının da katılmasını istiyorlar, aidatlı üye olmasanız bile başlamanız için gereken teşviği sağlamaya hazırlar. Eylemlere katılması için başkalarını ikna etmeye çalışmaktansa, kurucuları zaten gerçekleştirdikleri direnişin temeline çekiyor insanları: artık turnikelerden atlayan herkes potansiyel birer devrimci ve kendilerini de böyle görüyorlar.

Bir kaç üye yakalandıktan sonra, bir kaç ay geçince, kar ettiklerini fark ediyorlar. Artan parayla parlak propaganda posterleri: halkı toplu taşıma ücretlerine karşı örgütlüyor, bir sonraki adımın beyin fırtınası için zaman kalıyor. İsveç toplumundaki diğer çatlaklar nerede? Bireyler kolektif güce nasıl dönüştürülür – pazarlık yapmak yeterli değil, nasıl meydan okuyacağız?

Sıfatları olmayan Anarşizm

"Mücadelenin hiç bir şekli birbirinden üstün değildir.
İsyan için her şey bir gerekliliktir: kağıt, kitap, silah ve patlayıcılar...
Tek önemli soru: bunları nasıl bir arada kullanacağız?"

Kendimize isyancı ismini yakıştırmadıysak, bunun sebebi isyanı arzulamamamız değil, sıfatlar olmadan anarşizm istememizdir. Önemli olan hiyerarşiye karşı, özgürlük için savaşmak; bunun için farklı durumlarda farklı yaklaşımlar gerekecek, başarılı olmak için bu yaklaşımlara ihtiyacımız var. Dükkanlarda anarko-sendikalist, ormanlarda yeşil anarşist, kendi topluluklarımızda toplumsal anarşist, yalnız yakalandığımızda bireyci, paylaşacak bir şey olduğunda anarko-komünist ve darbeyi indirirken de isyancı. Sıfatlar olmadan anarşizm, yaklaşımların önceliklerini ortadan kaldırıyor ancak, başarmak için gereken yöntemlerin çeşitliliği önem kazanıyor. Patlamaların devam edebilmesi için kermese, kundaklamanın anlaşılması için kampanyalara, süpermarket soygunundan kalan ürünlerin dağıtılması için de bir mahalle pazarına ihtiyaç var.

Tüm kavramsal tezatlıklar bir yerde sahtedir, birimler arasındaki bağlarla kalmaz, diğer kavramlara götüren yolları da maskeler. Yakın incelemede, başarılı ayaklanmaların hepsinde "toplulukların inşası" ve "bir yaşam tarzı olarak anarşizm" temelde ayırt edilemez bir bütündür. Bu ayrımı ortadan kaldırırsak, yerine hangi ayrımlar gelecek? Başka hangi soruları sormalıyız?

Bunlar anarşistlerin belirli araç ve stratejilere odaklanmaması gerektiği anlamına gelmiyor -kişinin tercihlerini evrensel olarak kabul etmek neredeyse her zaman bir hatadır. Eninde sonunda önemli olan hangi sorunları çözmemiz gerektiğini seçmek, hangi eksiklerimizi gidermekte daha donanımlı olduğumuzu görmek. Dev bir ağın içindeki görünmez hiyerarşi mi, yoksa resmi kuruluşların bunaltıcı eylemsizliği mi- hangisine kafa tutacağız? Aceleyle hareket etmeyi göze alabilecek misiniz, yoksa sizin için sorun acele değil de göze almak mı? Hangisi sizin için daha önemli, güvenlik mi, yoksa görünürlük mü? Uzun vadede sizi hangisi koruyacak?

Sorunları seçmek size kalmış. Bizim elimizden gelen, sınırlarını en iyi şekilde çizmek. Ayaklanmalarınızda iyi şanslar -bizimkilerle kesişmesi dileğiyle.

İngilizcesi için :
www.crimethinc.com/texts/recentfeatures/insurrection.php

www.sosyalsavas.org
aforum@riseup.net